

* * *

Летнім ранкам на травіцы
Сонца ў кропельках іскрыцца.
Незвычайная краса!
Ноччу выпала... (раса).

* * *

Мяч аранжавы ляжыць
Паміж градаў на мяжы,
Ды не ўмее ён скакаць –
Тоўсты, цяжкі, не падняць.
Быў зярняткам гэты груз –
Спеў да восені... (гарбуз).

* * *

За лапкамі нітачка ўецца.
Хоць майстар спрадвеку без рук,
Карункамі сетка пляцецца.
Так пастку рыхтуе... (павук).

* * *

Не баіцца ён нікога –
На спіне іголак многа.
На сцяжынцы – тупат ножак.
Па грыбы сабраўся... (вожык).

* * *

Ловіць мышку – ў снег нырае
І на зайку пазірае.
Футра – рыжая краса!
Хітравокая... (ліса).

* * *

Ён палюе ў адзіноце,
Ноччу вые у самоце,
Лесу цёмнага жыхар
І драпежны санітар.
Кажуць: кормяць яго ногі.
Знае ў лесе ўсе дарогі,
Кожны кусцік і куток.
Вораг зайца – шэры (воўк).

Галіна Іосіфаўна Нупрэ́йчык (Плакса)
нарадзілася 31 сакавіка 1966 г. у вёсцы Туча
Клецкага раёна Мінскай вобласці.

Вершы пачала пісаць у школьным узросце.
Першая публікацыя адбылася ў раённай газеце
«Да новых перамог» у 1983 годзе.

Сябра Клецкага літаратурнага аб'яднання
«Голас», народнага клуба кампазітараў і паэтаў
«Жывіца» Мінскай вобласці.

Друкавалася ў газетах «Да новых перамог»,
«Літаратура і мастацтва», «Беларуская ніва»,
«Пухавіцкія навіны», «Нарачанская зара» і інш.,
у часопісах «Вожык», «Рюкзачок», у зборніках
народнага клуба «Жывіца». Дыпламант
абласных конкурсаў «На крылах вечнасці»,
«Калядныя званы».

Член ГА «Саюз пісьменнікаў Беларусі» (2014).

Пясчынкі часу: вершы / Галіна Нупрэ́йчык. -
Мінск: Кнігазбор, 2011.

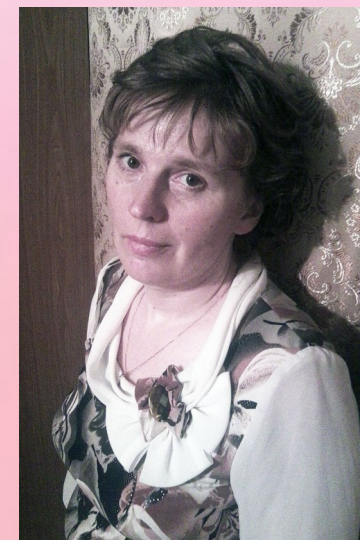
Водар фарбы ўвабраў ён друкарскай,
Дом гасцінны, дзе кніга жыве.
На старонках няспыннага часу
У нязведаны свет ён заве.

Тут у літарах – мудрыя думкі
Ад вытокаў вякоў і эпох.
Тут народнай культуры скарбонкі,
Сотні лёсаў, надзей і трывог.

Смак духмянага жытняга хлеба
Пераплецены з музыкай слоў.
І валожкі і зорнае неба –
У вянках паэтычных радкоў.

Кніга – скарб, інтэлекту кладоўка,
Сувязь аўтараў і чытачоў.
Верны кампас у доўгіх вандроўках
Па абшарах краін і гадоў.

Шлях-сцяжынка да бібліятэкі
Хай не знікне ў траве забыцця,
А вядзе праз вякі чалавека
Да сябе, да людзей, да жыцця.

*Галіна
Нупрэ́йчык
(Плакса)*

УЗДЗЕНСКІ КРАЙ

Здалёк прыйшла гісторыя Узды
У нашы дні, што кружаць апантана.
І скрозь пласты гадоў – яе сляды
У помніках, будынках мураваных.

Касцёл драўляны ведае майстроў,
Чыімі збудаваны быў рукамі.
Капліца-піраміда з камянёў
Завішаў памяць беражэ вякамі.

Блакітам ззяе купал на царкве
Апосталаў Святых Пятра і Паўла.
У краі курганоў сівых жыве
Легендаў шмат. Тут талентаў нямала.

Наркевіч-Ёдка край праславіў свой.
Да Бібліі пісаў уступ тут Будны.
Рассыпаны Кандратам Крапівой
Іскрысты гумар людзі не забудуць.

Цячэ ў Вусу Уздыякі водны шлях.
Віруе горад, кропелька Сусвету.
Радзіме прысвячаюць у вяках
Агонь душы прэзаікі, паэты.

ЛІСТЫ КАХАННЯ

Вальсам слоў і пяшчотных думак
На бялюткіх лістах паперы,
Роем лёгкіх ажурных сняжынак
Кружаць пісьмы надзеі і веры.

Там жывуць трапяткія вершы,
Што тварылі ў вяках паэты.
Узыходзіць каханне першае
Светлай зоркай у цэнтры Сусвету.

Мар вясёлкавых кола кружыцца.
Самалёт агнямі міргае.
Лёгка, добра салдату служыцца,
Бо дзяўчына яго чакае.

Хоць не ўгледзецца, не сустрэцца,
У лістах, сувязных кахання,

Сустрадаюцца з сэрцам сэрца
Кожны дзень з двух гадоў растання.

...Вось і ўнукі ўжо вучаць вершы –
Шмат падзей гады адлічылі.
Аздабляюць жыццё канверты,
Што калісьці сям'ю стварылі.

ЛЕС

У ім сваё жыццё, свае законы.
Гармонія тут ёсць красы адвечнай.
Ён поўны таямніц і казак поўны.
Яго душа – адбітак чалавечай.

Улетку ён п'яе, звініць, гамоніць,
Нам дорыць смак грыбоў і водар зёлак.
На ўсе лады грашчыць гарэза-конік,
Купаюцца ў расе агні вясёлак.

Суніц чырвоных ярка ззяюць кропкі
На мяккім дыване травы шаўковай.
У шатах клёнаў скачуць сонца промні
І слухаюць птушыную размову...

Зімовы лес нібы зачараваны –
Блукаюць сны між дрэў у футрах белых.
Зялёныя не спяць тут веліканы:
Паміж бяроз – чародкі соснаў, елак.

І грэе лес, і корміць нас, і лечыць.
А іншы раз, пакрыўджаны, смуткуе,
Бо ён жывы!
Здаецца, і не вечны...
Цяпла і разумення патрабуе.

ПАЭЗІЯ

Паэзія п'е натхненне,
Памножанае на працу
Аж да галавакружэння.
Ад верша не адарвацца.

Ён круціцца прад вачамі,
Нібыта дзіця малое.

І сон адбярэ начамаі,
І днямі няма спакою.

Старанна радкі будуеш.
Змарнуеш паперы горы.
Будынак недашліфуеш –
Спазнаеш вялікі сорам.

І шчасцем душу спатоліць
Жывое дыханне слова.
Імгненне. Ды ўсё па коле
Пайшло чарадой нанова.

Салёнай вадой напіцца –
Спрадвеку пустыя мары.
Паэзіяй наталіцца
Не змогуць яе ахвяры.

ЗАЛАТЫ ЎЛОЎ

«Кінь, Мікола, байкі-вершы.
Сытым з іх не станеш, не-е.
Мой занятак значна лепшы,
Трэба прыклад браць з мяне.

Нават ноччу я працую.
Ёсць катэдж і «Джып» круты.
Сеткай рыбку залатую
Паспрабуў лавіць і ты.

Гумарэскі хто чытае?
І прыбытку з кніг няма.
Справа гэтая пустая.
Сушыш ты мазгі дарма».

Адказаў Мікола Ваню:
«Не па сцежцы нам з табой.
Браканьбераў ушчуваю
Шчырай працаю сваёй.

Сеткай рыбу не цягаю,
Што сыцее дзесь на дне...
Словы ў кошыкі збіраю –
Вось багацце для мяне!»